

“Πολιτική δήλωση του Μιχάλη Νικολόπουλου σχετικά με το δικαστήριο για την απόπειρα απόδρασης.”

Έχουν περάσει περίπου 5.5 χρόνια από τότε που άκουσα τις σειρήνες της αστυνομίας να με καταδιώκουν ένα όμορφο πρωινό του Γενάρη. Καταζητούμενος και αποφασισμένος να μην παραδώσω την τύχη της ζωής μου στους εχθρούς της ελευθερίας, οπλισμένος πέρα από το πιστόλι στο τσαντάκι μου με την συλλογική δύναμη των ανθρώπων που βρίσκουν πολιτική και υπαρξιακή διέξοδο στην ολομέτωπη αναρχική επίθεση ενάντια στην οργανωμένη τυραννία του συστήματος. Έχουν περάσει περίπου 5.5 χρόνια που βρίσκομαι κλειδωμένος στα κελιά της δημοκρατίας, στην κοίτη του σωφρονιστικού κήτους.

Ζητούμενο όπως ισχυρίζονται οι ιεροκήρυκες της δημοκρατικής τάξης είναι ο σωφρονισμός μας για την ομαλή επανένταξη μας στην κοινωνία. Για μένα το μόνο σίγουρο είναι ότι όποιος μιλάει για σωφρονισμό και κοινωνική επανένταξη έχει ένα πτώμα στο στόμα του. Η φυλακή έχει ένα πολύ συγκεκριμένο ρόλο μέσα στην λειτουργία του συστήματος, επιτελεί ταυτόχρονα πολλές και διαφορετικές μεταξύ τους λειτουργίες και καμία από αυτές δεν αφορούν ούτε τον σωφρονισμό ούτε την κοινωνική επανένταξη. Και αυτό το λέω για να καταδείξω την υποκρισία της δημοκρατικής αφήγησης περί φυλακών καθώς ακόμα και να ίσχυε κάτι τέτοιο σαν αναρχικοί είμαστε εχθροί κάθε συστήματος εγκλεισμού και καταπίεσης.

Για την δημοκρατία θα ήταν μια ολοκληρωτική νίκη να μας δει να σκύβουμε το κεφάλι, να ικετεύουμε τους δυνάστες μας για καλύτερη μεταχείριση, να φιλάμε τον σταυρό της μετάνοιας, να ορκιζόμαστε πίστη στους δικούς σας αιώνιους δικτάτορες.

Έχοντας περάσει αρκετά χρόνια μέσα στις φυλακές έχουμε δει το πως λειτουργεί αυτό που ουσιαστικά προσδιορίζετε ως σωφρονιστικό σύμπλεγμα. Μια άκρως επικερδής δραστηριότητα που εκμεταλλεύεται την αδυναμία του εγκλεισμού και τον πόνο των ανθρώπων για να μεγαλώσει τα κέρδη της.

Το κεφάλαιο μέσα στις φυλακές αποτυπώνει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το αδιάρρηκτο νήμα μεταξύ νόμιμου και παράνομου καπιταλισμού, τον αιμοδιψή χαρακτήρα του, την υποκρισία των δημοκρατικών παραστάσεων που εξακολουθούν να μιλάνε για σωφρονισμό, την ομαλή αναπαραγωγή του μέσω ενός λαβύρινθου διαπλεκόμενων συμφερόντων που στο τέλος του περιμένει πάντα ο εκάστοτε αντιπρόσωπος της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Στην πραγματικότητα όποιος πετάξει τις πέτρες τις αλήθειας στις νεκροστολισμένες βιτρίνες που εμπορεύονται ανθρώπινα δικαιώματα και δικαιοσύνη θα δει την πραγματικότητα ντυμένη με τα ρούχα της πιο πρόστυχης εκμετάλλευσης να περιφέρετε στα παζάρια τις ελπίδες αναζητώντας υποψήφια θύματα.

Γραφεία δικαστών, πολιτικών, δικηγόρων και εισαγγελέων αποτελούν τα σημεία όπου διεξάγετε η πραγματική όσμωση μέσω οικονομικών συναλλαγών με πεδίο άγριας και αδίστακτης εκμετάλλευσης τους ίδιους τους κρατούμενους. Μια καλοστημένη μπίζνα για κάθε στάδιο τις δικονομικής διαδικασίας, ανακριτής, πρωτόδικο, εφετείο, άρειος πάγος και κατά την διάρκεια της φυλάκισης ένα νέο πεδίο κερδοφόρων συναλλαγών για ευνοϊκές μεταγωγές, άδειες, προνόμια με αποδέκτες των κερδών αυτή την φορά τα στελέχη και τους διοικητές των σωφρονιστικών καταστημάτων.

Είναι ολοφάνερο λοιπόν ότι κομμάτι του παράνομου κεφαλαίου φεύγει από τις τσέπες των κατόχων του για να καταλήξει στους φουσκωμένους τραπεζικούς λογαριασμούς όσων ανάφερα παραπάνω σε μια κεφαλαιακή ροή που μπορεί κανείς να χαρακτηριστεί και ως ξέπλυμα.

Στην σκιά όλων αυτών ένα αθέατο παρασκήνιο με πρωταγωνιστές τους θηριοδασκαστές και τα έγκλειστα ζώα του ζωολογικού κήπου ξεδιπλώνετε στους βρώμικους διαδρόμους και τις πτέρυγες των φυλακών. Ιεραρχία, εκβιασμοί, διακίνηση πρέζας, ανθρώπινος εξευτελισμός, λαθρεμπόριο, υποταγή, ψυχοσωματική καταστροφή, συμπληρώνουν με τραγικό τρόπο την διασφάλιση της τάξης εντός της φυλακής και την ροή του χρήματος μεταξύ των εμπλεκόμενων εντός και εκτός των τειχών.

Αυτός είναι ο σωφρονισμός και αυτές είναι οι φυλακές της δημοκρατίας σας, για αυτό και κάθε φορά που κάποιος οπλίζετε για να επιτεθεί εναντίων τους, ένα χαμόγελο απλώνετε στα

όμορφα πρόσωπα των ανθρώπων που εξακολουθούν να πιστεύουν στην δικαιοπραξία του αγώνα. Για κάθε φυλακή που καταστρέφεται, για κάθε επίθεση σε αντιπρόσωπους της που κλειδώνουν ψυχές και συναισθήματα. Για κάθε στιγμή αναρχικής εκδίκησης η ευτυχία διαπερνάει τα σώματα πολλών κρατούμενων και ταλαιπωρημένων οικογενειών που έχουν ζήσει την καταστροφική ρουτίνα του εγκλεισμού στο πετσί τους.

Για αυτό και από την πρώτη στιγμή που βρεθήκαμε στην φυλακή αποφασίσαμε να μην συμβιβαστούμε ποτέ με την ιδέα να παραδώσουμε τα σώματα μας στην ιερά εξέταση της δικαιοσύνης και να περιμένουμε καρτερικά να δούμε την ζωή να περνάει από μπροστά μας κλεισμένοι μέσα σε τέσσερις τοίχους. Δεν συμβιβαστήκαμε ποτέ με την ιδέα να στρογγυλέψουμε τις προθέσεις μας για τον κόσμο της εξουσίας ώστε να εξασφαλίσουμε μια καλύτερη μεταχείριση. Αντίθετα με κάθε ευκαιρία αναζητήσαμε τρόπους ώστε να ανοίξουμε τρύπες μέσα από την κοιλιά του Λεβιάθαν και να αποδράσουμε από τον κόσμο των σκιών που βρισκόμαστε. Να αποδράσουμε από τον μεθοδευμένο αργό θάνατο που αποτελεί την εκσυγχρονισμένη κατασταλτική διαχείριση της εξουσίας απέναντι σε όσους αποκλίνουν ή αντιτίθεται στις προσαγές της.

Η πρώτη μας απόπειρα να κάνουμε το άλμα προς την ελευθερία με ένα πιστόλι και μερικά μαχαίρια απέτυχε εξαιτίας ενός εθελόδουλου δεσμοφύλακα που την τελευταία στιγμή ειδοποίησε τους ομοίους του και έτσι η τελευταία πόρτα που έμενε για να πατήσουμε στα μονοπάτια της αναρχικής παρανομίας κλειδώθηκε οριστικά με αποτέλεσμα να ακολουθήσει ομηρία και διαπραγματεύσεις ενώ ελεύθεροι σκοπευτές και ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας είχαν είδη πάρει θέσεις έτοιμοι να εισβάλουν για να μας εξοντώσουν. Αφού εξασφαλίσαμε ότι δεν θα άλλαζε το καθεστώς κράτησης μας παραδώσαμε τον οπλισμό μας όχι όμως και την επιθυμία μας να δώσουμε ένα οριστικό τέλος στο καθεστώς αιχμαλωσίας μας. Ακολούθησαν διάφορα σχέδια τα οποία έμειναν στα σκαριά μέχρι την επόμενη οργανωμένη απόπειρα μας που είναι το σχέδιο απόδρασης που δικάζεται σε αυτήν την αίθουσα, σε ένα δικαστήριο το οποίο έχει αποδείξει και με το παραπάνω ότι εκτελεί πιστά τις εντολές που δίνονται από τα υψηλά κλιμάκια της δικαιοσύνης και της αντιτρομοκρατικής που θέλει να μας θάψει οριστικά μέσα στις φυλακές. Ένα σχέδιο το οποίο θα αποτελούσε ίσως μια από τις πιο πετυχημένες αποδράσεις αναρχικών ανταρτών πόλης στην σύγχρονη επαναστατική ιστορία. Ο τείχος που μας χώριζε από την επιστροφή μας στο αναρχικό αντάρτικο πόλης θα ανατινάζονταν με ένα βαν γεμάτο εκρηκτικά κατάλληλα τοποθετημένα ώστε να κατευθυνθεί το ωστικό κύμα τους αποκλειστικά και μόνο στον τοίχο της φυλακής. Ένα άλλο βαν γεμάτο όπλα και ένα ρουκετοβόλο θα αποτελούσε το μέσο διαφυγής μας και από εκεί και μετά οι εχθροί της ελευθερίας θα είχαν πολλούς λόγους για να φοβούνται για τις μίζερες και άθλιες υπάρξεις τους.

Το γεγονός ότι κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή το σχέδιο αποτράπηκε μετά τις συλλήψεις της αντιτρομοκρατικής και το κατασταλτικό πογκρόμ που ακολούθησε δεν σημαίνει ότι εμείς έχουμε παραδοθεί στις σαδιστικές σας ορέξεις. Εξακολουθούμε να παραμένουμε εχθροί της γενικευμένης υποδούλωσης που και εσείς σαν δικαστές εκπροσωπείτε. Αν ψάξει κάποιος το γιατί η απάντηση είναι απλή.

Η κοινωνία μου έμαθε να μισώ την κοινή λογική. Είναι η λογική που αντιλαμβάνεται την ανθρώπινη ύπαρξη ως μια καλολαδωμένη μηχανή που συνασπίζετε πίσω από τις κυρίαρχες νόρμες. Είναι η λογική το βάθος της οποίας δεν αγγίζει παρά μονάχα την λακκούβα ενός δρόμου. Ρηχή, επιφανειακή, πρόστυχη, τιποτένια, δολοφονική, ηλίθια, μη αναστρέψιμη. Της αξίζει να αποτελεί την λάσπη στις μπότες όσων πατάνε πάνω στο πρόσωπο της. Δεν περιμένω να βρω ανθρώπους να αντιληφθούν το μέγεθος της υπαρξιακής δυστυχίας μιας ρυθμισμένης και επαναλαμβανόμενης ζωής όπως αυτή που έχει καταλάβει τον χωροχρόνο πάνω στον πλανήτη.

Μιας ζωής τρομακτικά μοναδικής που αξίζει να απολαμβάνεις κάθε στιγμή της που όμως βρίσκετε αιχμάλωτη των ρολογιών, των προσαγών, των μαζών, των θρησκειών, των υποταγμένων ανθρώπων, των ψεύτικων συναισθημάτων, των υπάκουων καταναλωτών, των πειθήνιων σκλάβων, των αναρίθμητων εχθρικών αναπαραστάσεων.

Για αυτό και έμαθα να βουτάω στην υπαρξιακή άβυσσο της εξέγερσης.

Της εξέγερσης που δεν σηκώνει απλώς τα όπλα για να ρισκάρει τις πιθανότητες που κρύβονται στις

σφαίρες ενός γεμιστήρα αλλά που αναγνωρίζει ότι αποτελεί κομμάτι εκείνης της επίπονης διαδικασίας εσωτερικής ανασυγκρότησης της αυθεντικής ζωής.

Άγνωστης σε διάρκεια, άγνωστης βιωματικών ακολουθιών, άγνωστης κατάληξης Μιας ζωής έντονης η οποία αντιστρέφει όλα τα ευτελή κίνητρα και την στασιμότητα των μαζικών κοινωνιών και διαλέγει την ανασφάλεια του περιθωρίου για να ξετυλίξει το δικό της κουβάρι στην πορεία προς τον θάνατο. Όπως η κοινωνία μου έμαθε να μισώ την κοινή λογική έτσι η φυλακή μου έμαθε να μισώ τον νεκρό χρόνο.

Ο χρόνος μας πάνω σε αυτό τον κόσμο δεν είναι ένα προκαθορισμένο γεγονός αλλά μεταξύ χαοτικών συμπτώσεων και ένα αντικείμενο διαπραγμάτευσης ένοπλης ή μη με όλους τους εξωγενείς παράγοντες που διαμορφώνουν την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.

Το γεγονός ότι άνθρωποι ψάχνουν στα σκουπίδια για ένα πιάτο φαΐ, βουτάνε στο κενό από τα κλουβιά διαμερίσματα των μητροπόλεων σπρωγμένοι από τα ματωμένα χέρια των τραπεζιτών και των γραφειοκρατών του συστήματος, ρισκάρουν να αποδράσουν από τα απέραντα νεκροταφεία των χωρών του τρίτου κόσμου για να καταλήξουν στον βυθό της μεσογείου, απλώς επιβεβαιώνει τον παραπάνω συλλογισμό.

Το γεγονός ότι η αναρχία περιφρονεί τον θάνατο δεν σημαίνει ότι δεν αγαπάει την ζωή. Εξάλλου στο όνομα της και στο όμορφο ιδανικό να αποκτήσει ελεύθερα χαρακτηριστικά ρισκάρουμε να την χάσουμε.

Σαν αναρχικός στα πρόσωπα σας αναγνωρίζω πέρα από την αρρωστημένη πτυχή ενός εκφυλισμένου συστήματος την κοινωνία που το ανέχεται από φόβο ή χειροκροτεί βλέποντας το αίμα να στάζει στις τηβέννους.

Σαν αντάρτης πόλης έχω πάρει εδώ και καιρό θέση σε αυτόν τον αδυσώπητο πόλεμο του χρόνου επιλέγοντας να απελευθερωθώ από τα δεσμά της κανονικότητας και να ριχτώ στην μάχη εναντίων της εξουσίας, για αυτό στον ρόλο που υπηρετείτε αυτό που βλέπω είναι την επιστημονικά μελετημένη διαστροφή των δημίων που προσφέρουν την ευθανασία με δόσεις. Ανάλογα με τις ποινές λοιπόν καθορίζετε και το μέγεθος της ένεσης από την οποία πάντα με “σεβασμό” και “απαράμιλλη ευγένεια στα ανθρώπινα δικαιώματα” θα σε καθηλώσουν για να σου ρουφήξουν την αντίστοιχη ποσότητα ζωής που θα πληρώσεις στην κοινωνική μηχανή.

Χρόνια ζωής από μοναδικές υπάρξεις τα οποία ληστεύονται βίαια για να παραδειγματιστούν όσοι αποκλίνουν από τις γραμμές που χαράζει η εκάστοτε εξουσία για να συρθούν από πίσω τα πρόβατα που κατευθύνονται στο σφαγείο της μη – ζωής. Για αυτό και για όσους τολμούν να τραβήξουν μια ριζικά αντίθετη αντιληπτική γραμμή η τιμωρία τους πρέπει να είναι σαδιστικά παραδειγματική, χρόνια που πετιούνται στα σκουπίδια ανάμεσα σε κάγκελα, τσιμέντο και σωφρονιστικές πολιτικές στο όνομα της κοινωνικής επανένταξης.

Μια ορμητική καταιγίδα απελπισμένων κραυγών που πνίγεται ανάμεσα στην ηχομόνωση και απομόνωση των πολιτισμένων σωφρονιστικών καταστημάτων με την εύρυθμη λειτουργία, το ευγενικό υπαλληλικό προσωπικό, τον περίφημο σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα, τις πολύωρες μελέτες των κοινωνικών λειτουργών πάνω στα ανθρώπινα πειραματόζωα. Σε μια καλοστολισμένη βιτρίνα η οποία αποτελεί την αντανάκλαση στον καθρέφτη για αυτό που θέλει να δει η κοινωνία ώστε να κοιμηθεί ήσυχη χωρίς ενοχές για το γεγονός ότι όλα κυλάνε ομαλά στους ζωολογικούς κήπους που έχτισε για να τιθασει τα άγρια ζώα που ενοχλούσαν το κοπάδι με τα πρόβατα. Κάπως έτσι γεννιέται το ερώτημα αν έχω μετανιώσει που αποφάσισα να στρατευτώ με όλο μου το είναι στον αναρχικό πόλεμο, να γίνω εγώ ο δράστης που θα διαμορφώσει τις υποκειμενικές συνθήκες ενός αντικειμενικού ριζοσπαστικού μετασχηματισμού πρώτα από όλα της ίδιας μου της ζωής, να οικοδομήσω μέσα στην δίνη του αγώνα έναν νέο συλλογικό κώδικα σκέψης και νοημάτων. Νομίζω η απάντηση βρίσκεται κρυμμένη ανάμεσα στα νοήματα των λέξεων, για μένα ηθικό είναι μονάχα ότι βοηθάει την υπόθεση και ανήθικο ό,τι εμποδίζει τις μικρές και μεγάλες εφόδους της. Πάνω σε αυτό το θεωρητικό μοτίβο θα βρείτε όλους εκείνους τους ανθρώπους που με πείσμα και αυταπάρανηση σφίγγουν στα χέρια τους τα ξυράφια της ανειρήνευτης αναρχίας και ματώνουν μαζί με τα χέρια τους τα αρρωστημένα πρόσωπα της υποδούλωσης του κράτους, του κεφαλαίου και της κοινωνίας τους.

Για όσους νιώθουν τις καρδιές τους να χτυπάνε στους ρυθμούς της απόλυτης ελευθερίας, η μετάνοια δεν είναι τίποτα παραπάνω από παραίτηση από την ομορφιά της ζωής. Παραμένω αμετανόητος σημαίνει κρατάω ζωντανή την άγρια πλευρά της ύπαρξης μου. Σημαίνει δεν ξεπουλάω την συνείδηση μου στα κάλπικα είδωλα που υπηρετείτε. Σαν εικονοκλάστης και αρνητής της κοινωνίας σας μπορώ να πω με σιγουριά πως δεν πιστεύω στο ευτυχισμένο τέλος που σας υπόσχονται οι θεοί σας, δεν πιστεύω σε θεούς χωρίς ψυχή, σε θεούς που ο ρόλος τους είναι να υποτάσσουν την ανθρώπινη θέληση αλλά σε ανθρώπους που καθορίζουν την ίδια τους την μοίρα. Σε ανθρώπους που επιλέγουν να ζήσουν την περιπέτεια της ζωής με αξιοπρέπεια και δεν παραδίδουν τα όπλα στα δύσκολα.

Το δικό μας πειρατικό καράβι, οι οπλισμένες μειοψηφίες, η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, οι πυρήνες της FAI, οι ανώνυμοι εμπρηστές και βομβιστές της κοινωνικής απάθειας δεν θα σταματήσει την διαδρομή του στα αχαρτογράφητα νερά της άγριας ελευθερίας. Η απόφαση μας να μην είμαστε οι μαριονέτες που αναγκάζονται να κινούνται στους ρυθμούς των χειριστών τους που διαχειρίζονται το εξουσιαστικό οικοδόμημα είναι οριστική και αμετάκλητη. Ο σκοπός παραμένει ίδιος και οι ψυχές μας καθαρές από το δηλητήριο της απάθειας που στάζει ο πολιτισμός σας. Οι έντονες ζωές των ανυπότακτων ανθρώπων αξίζουν χίλιες φορές παραπάνω να βιωθούν από τις γεμάτες μιζέρια ζωές των συνηθισμένων ανθρώπων που καλύπτουν τις υπαρξιακές τους ανάγκες αναζητώντας την ευημερία και την ασφάλεια που υπόσχετε ο καπιταλιστικός παράδεισος.

Αν μπορούμε από την πλευρά μας να στείλουμε ένα μήνυμα σε νέους συντρόφους είναι απλό. Αρνηθείτε αυτή την πραγματικότητα, αμφισβητήστε τις κυρίαρχες νόρμες, αναζητήστε συνεργούς, στηρίξτε τις πολύμορφες διαδικασίες των αναρχικών κύκλων, οπλιστείτε και περάστε στην επίθεση. Εκεί βρίσκετε η δική μας πηγή της ζωής, εκεί θα ξανασυναντηθούμε. Το ραντεβού μας ισχύει και ο καθένας θα κριθεί από την συνέπεια των πράξεων του.

Ζήτω η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς !
Ζήτω η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία / Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο !

Για τον Εξεγερτικό Σύνδεσμο Θεωρίας και Πράξης !
Για την διαρκή αναρχική εξέγερση και τον άτυπο συντονισμό της αναρχικής δράσης !

Όλα συνεχίζονται ...

“Και ένας από μας έχει χαθεί. Ο άλλος παραμένει με το βλέμμα του στυλωμένο στον ορίζοντα. Δεν μπορεί, δεν πρέπει ν’ αναχωρήσει. Αυτό είναι το πεπρωμένο μας. Θα βρούμε συντρόφους;

Αλλιώς, καθένας από μας με τον τρόπο του θα εξαφανιστεί, σιωπηλώς ή ταραχωδώς, από τη σκηνή του κόσμου.

Ένα κεφάλαιο έχει κλείσει.

Ένα κεφάλαιο αγώνα, ελπίδων, ψευδαισθήσεων. Το τέλος όμως δεν έχει έρθει. Καθώς αυτές οι παράξενες, ασυνήθιστες ζωές φτάνουν στο τέλος τους, θα φτάσουμε στο σημείο ν’ αντιληφθούμε πως θα ήταν καλύτερα αν δεν είχαν ποτέ γεννηθεί.

Κι αυτό είναι όλο κι όλο που ήταν να λεχθεί.” (Bruno Filippi)

Μιχάλης Νικολόπουλος - μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς / FAI-IRF